Текстъ: Л. Дойчевъ. Илюстрация: В. Василевъ

СЛУНЧАВО ДЖУНГЛИТѢ

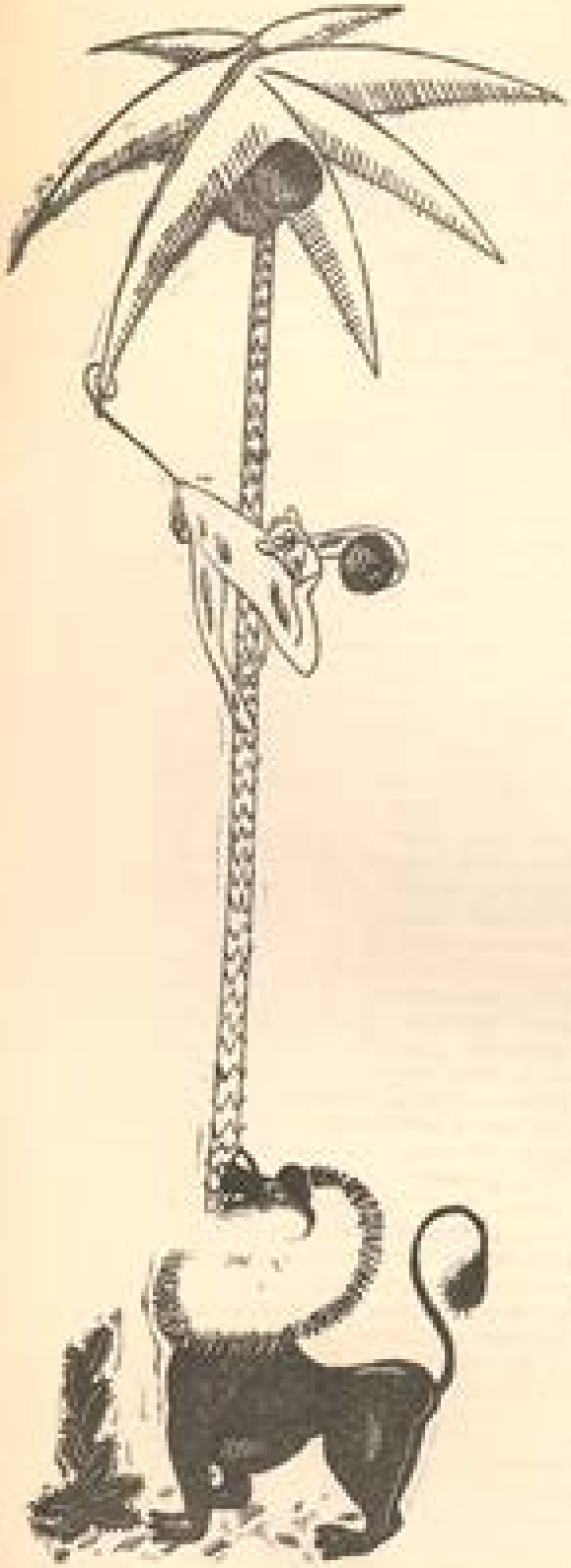

Въ джунглитѣ — далечни, чужди
безъ лишения и нужди,
се живѣеше щастливо,
съ семейството си крѣпко,
умната маймуна Чоки,
вѣрна дървото най-високо.
Но веднъ нахлуна злочо,
чиито мамци да злочо
отъ дървотата клонкати,
разни плодове хапнати
и съ мамотѣ измѣрени
то — въ устата съ тѣ стиснати —
се надпреварваше простакъ,
плъзнал се дебелякъ
и съ рева си нечовѣшки,
дрезгавъ и остъръ вѣрвъ,
Чоки дъщеръ, дъщеръ трах,
въмутъ се най-накрая
и реши чрезъ шамара,
бѣзъ да чака и спрата,
злочеко — досадно вече —
да прогони надалече,
та семейството му сито
да живѣе почестито.
Следъ това утѣрнъ, покъ,
отъ дървото на кокосъ
Чоки се набра съсъ кръпки
пъть, шепнъ сухи гнѣвни
и за дъщеритѣ зачакъ
да се мѣрне вѣрвъ шумнъ.
Ей, ето малко триумфално
войде злочето нахално
и замлъчна пъкъ нанова,
свойто присмѣхарско слово.
Чоки грабна тежъкъ сухъ
и съсъ сила посегна,
гръмнъ, сръчно го хвърли,
вѣрху злочо по главата.
Ала въ тоя мигъ, пъкъ, Чоки,
— отъ дървото не, високо, —
съ хлопъ камъкъ строшенъ внезапно,
на земята долу цопна . . .
Злочо ревна съсъ звяна . . .
Зъбъ предъ Чоки тамъ остана,
здравото ревъ надали
и подгони го отъдъ.
Ала Чоки тъй потренъ,
до камъкъ могъръ обширенъ
се прехвърли отъ земята
и прежетна чрезъ главата . . .
Злочо, малко бъ замаенъ,
разнервенъ, грубъ и скъпенъ,
вѣрху жертвата си дрога,
нанесна да сторъ веднага,
затова пресечи Чоки,
нанетенъ, нанесенъ,
но, попадна, въ сериозъ
тамъ за пъкъ проклетъ и
изброшенъ, се на скъпъ
въ хлабавъ на кръвожаденъ.

Любомиръ Дойчевъ